

A szabadító Igazság

«És megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket.» János 8, 32.

Korunk: nagyfokú megkötöttségben vesztegel, mégis, ritkaságszámba menő az igazság iránti szomja, tapogatódzása. Szárazra vetődött halként vívódik, bűzhödt pocsolján keresztül mérhetetlen vízbírodalmába vergődni, majd eltűnni fickádozó társai számláhatatlan seregében. Vágyik vissza ősidők rengetegébe, ahol az Igazság és Béke kalibái lapulnak, menekül a huszadik század hamis civilizációjából. régi, csendes oázisra, a kimeríthetetlen Isten csodavilágába...

Bizonytalan járású alakok tűnnek fel a homályban, mindmegannyi szabadságot áhító rab, kezükön, lábukon vasláncokkal. Ha valamelyik panaszkodik roszdassága miatt, kap újabbat, fényesebbet, a nép fejlődéséhez viszonyodva. Rab, láncok, bilincsek nélkül nem található. Ki ne únná meg az ilyen kárhözatos életet? Csoda, ha nem szűnik sőt gyarapszik a panasz? Bármily édes a medve álma, mégis várja a mézetontó tavaszt: bárha az az ember — természetnél fogva — szereti a bűnt, szüntelen annak igáját panaszolja, sőt igyekezik lerázni, mert a bűn: teher.

Szabaddá lenni! Mindenki álma ez. Am, amikor teherre válik a templombajárás s mindgyakoribbá a korcsmalátogatás, e változás szenvedőleges

állapotot szül és lassan terheőbb szolgálattá fajul, mivel az egyén bebecsűszott a «szenvedély» kínos hálójába, melyből szabadulni emberi módon képtelen. A különböző bűnök jármában számtalan egyéni, családi és társadalmi élet lesz roskadt, tehetetlen rabszolgává. Krisztus ígéréte feltűnő diadalkiáltás minden idők számára, nem kevésbé a jelen kornak is.

Ma, amikor a sokféle tanítás boszorkánykonyhájáról szédült fejjel tántorog ki az igazságszomjtól eltikkadt lélek; most, ebben a hitelenség magvával agyonkonkolyozott kulturában sáptól, perverz mérgekkel halálra injekciózott társadalomban, milyen visszhangra találhat Jézus szabadságra-hívása? Hösködő tudósok — ezek a kotyvasztó mérgekvevők — mosolyognak felette és felhasználják szeljegyzetnek; a szekszuális undokságokat zsűrsőlők sajnálják láncaik csengését és az éjszakát fénnel felcserélni s általában a tisztán és pórén elbocsátott szavak zengésébe, pokoli zsvajj, istenkáromlás, «feszítsd meg»-kiáltás, éhezők fenyegetődzése, dözsölők éktelen víjjpgása, ágyuk dörgése, gépek nyomort ontó dübörgése: a káosz minden hitványsága vegyül bele. Csak egy-egy csendes, kiábrándító éjen, vagy a szeretett elhunyt sírgödre mellett, néha jóbarátokban, házáséletben való iszonyú csalódás utáni dekrescandóban halljuk tisztán, világosan: *«...és az igazság szabadokká tesz titeket.»*

Ha a csontok fogynak, az ebek hamar marakodnak. Mivel a boldogulás lehetőségének ösvé-

nyei mindröb visszavonulást követeltek a céltalan-ságra vezető kísérletek nyomában, az emberiség teljes megtorpanás előtt áll. Gazdaságilag, erkölcs-ben, szociális feladatainak elhanyagolásában a rom-lás netovábbját mutatja korunk. Elhízott hústöme-gek, kikodult, fenyegető arcok; festett ábrázattal ocsmánykodók, rongyos, homályoszemű gyerme-kek: látszólag óriási ellentétek, logikailag viszont egymást képző viszonylatok, de annyi bizonyos, hogy a biztos romlás és pusztulás példányképei, sőt bizonysgádói. Az emberek nem ismerik az igazságot!

Jézus mennyiben segíthet rajtunk? — kérdez-hetné egy világi. — Vajjon ki vagyunk segítve a sok vallási dogmával, kultusszal, regeszérűséggel; napok, ceremóniák végéremehetetlen vitájával? Mit jelenthet, ha az igazságot ismernék ugyan, de nem látjuk módját beteljesítésének; hallgatnánk ta-nítókat, akik maguk nem tanítványok, zengeni zsol-tárokat, mikor a szívekben hittestvérek iránti bosszú férge-emészt?

Csak hogy az igazság megismerése, nem val-lási meggyöződés elsajátítása, vagy a biblia szorgos tanulmányozása folytán elért járatosság, avagy an-nak prédikálása, nem az általunk választott pálya búsás gyümölcsözése, ahol könnyen fellép az irigy-ség a kontárok ellen.

Az igazságot megismerni ennyi: Jézust szí-vünkbe fogadni. Ekkor a fenti szó személyi formát ölt és így nevezük: Igazság. (János '14. 6.) E pil-nattól léptünk rá a megismerés lehetőségének te-rére s ettől kezdve kibontakozik előttünk a szemé-lyes Igazság alkotmánya. Szívünkben forradalom támad, mert a megismert és befogadott Hatalom büntgyölölő tényezővé bizonyul bensőnkben és a jószág, tisztaság és béke magvait plántálja a buja gazok helyébe: a rabláncok hullanak. Az Igazság szabódtóvá lett. Amde nem megy ez végbe minden külső jel nélkül. Mint a kifosztottnak a segélykiál-tás, fuldoklónak a lélegzetvétel, olyan az igazság-keresőnek imája, amikor a tengernyi akadály és megkönyékező próba nyomasztóságából segítségért kiált: «Uram könyörülj rajtam, mert elveszek!»

Posványban tengődő, bűnökben vajdúó, sok keserű csalódást ért, kizsákmányolt, megcsalt, té-velygő, tapogató, de mégis reménykedő lélek! Ele-tednek egyetlen megoldása van, a biztos boldogság-nak egyetlen lehetősége, a zűrzavaros élet labirin-tusából egyetlen kiút: Ismerd meg az Igazságot, hogy szabad lehess minden hiábavalóságtól és birto-kosa a tengernyi lelki áldásnak, melyben épül azok örök hajléka, akik szemeiket a cédár mulandókról az örökké álló mennyei aranyórszóra emelték.

Bízzatok!

János ev. 16, 33.

Kedves Testvérek! A keresztyének közül sokan szeretnének a mennyországba bemenni. Szeretnék az Úr Jézus Krisztust követni, ha az nem járna sok szenvedéssel, az emberek részéről pedig megvetéssel, gúnnnyal és gyalázással. Amde, mivel ez az út göröngyös, tövises és sok bajjal, próbával van ki- rakva, azért iszonyodnak tőle.

Kedveseim! A Megváltó soha senkit nem ha-gyott kétségben követése felől. Nem tévesztett meg senkit. Sőt inkább. Mindenkor teljes őszinteséggel tárta fel Övének sorsát, amint ezt a felolvasott versben is mondja: «...E világon nyomorúságot lé-szen, de bízzatok, Én meggyőztem a világot.»

Más helyen ezt mondja az Úr: «Aki Engem akar követni, tagadja meg magát!» Keresztyéneknek lenni nem könnyű dolog. Vannak, akik gyűlölköd-nek, káromkodnak és mégis keresztyéneknek neve-zik magukat. Ezek nem azok, csak bitorlóják ezt a szép nevet. Tudjátok, kik a keresztyének? Azok, akik az Úr Jézust követik, akik az Ő Nevében meg-keresztelkedtek és Szent Lelkével betöltettek.

Krisztus azt akarja, hogy mi a követői legyünk. De őszinte, igaz követői. Még akkor is, ha ezért édes apánk, anyánk, vagy testvéreink elhagyjának. Mivel Ő ezt így kívánja, azért annak így is kell lenni.

Lehet, hogy nem mindenkinek kell az Üdvö-zítő által megígért bajokban, szenvedésekben része-sülnie. De mindenkinek van valami keresztje. Még pedig azért, mert enélkül nincsen korona.

Amint mondtam, sokan szeretnének rózsás úton a mennybe jutni. De ez nem lehetséges. Néz-zük csak azok életét, akiket a Szentírásból ismerünk s akik a mennybe jutottak. Mindannyian sokat szenvedtek. S azt kell tapasztalunk, hogy ez ma is úgy van.

Azt mondotta az Úr Jézus: «Ahol Én vagyok, ott lesz az Én szolgám is.» Mi meg vagyunk gyöződ-ve arról, hogy amit Ő mondott az igaz. Ez a vi-lág az Igazságot nem tűri. Ezért nem tűri azt sem, aki Krisztus által igazá vá lett. S ha megvetették, semminek állították a Mestert, mit várjanak a kö-vetői? Óh hányszor mondják a Benne hívőnek is: «Elnem az esze.»

Kedveseim! Ez a világ megvetően beszél az Úrról s csak természetes, hogy ugyanugy beszéljen rólunk is. Ha Isten azt mondja, hogy szeret ben-

nünket, akkor a világ mondjon, amit akar. Ne féljünk semmitől sem, csupán a bűntől, mert a bűnnek szoldja a halál.

Az Úr Jézus arról is beszél, hogy az Ó békeségét adja nekünk. S ez a békeség seholsem található meg. Egyedül Nála.

Ez a világ nem nyugodt. Az emberek valami után szaladgálnak, valamit keresnek. Ők nem tudják mit, de mi tudjuk. Tudjuk, mert mi már megtaláltuk. Dícsőség ezért az Úrnak! A békeséget a szeretetet keressük. Ez pedig a világban nincs. Csakis az Úr Jézus Krisztusnál van. Ezt csak azok élik, azok bírják, akik Benne vannak. Óh milyen sívár is ez az élet öröm és békeség nélkül! Mi boldogok vagyunk. Miért? Mert bár az anyagiakban szükségünk is vannak, de a lelkünk az telve van örömmel, reménységgel, hálaival. Ezért vagyunk vidámak is. Mi örülünk, hogy megtaláltuk lelkünk Megváltóját, megtaláltuk Istent, akit annyiakban keresnek. Ezért legyünk hűek Hozzá. Ő nem fordul el tőlünk, csak mi ne hagyjuk el Őt. Ő szeret mindenkit. Még azokat is szereti, akik Őt nem szeretik.

Sokszor nem a külsőn látjuk meg az áldást. Mert az áldás a benső, a lelki gazdagságban rejlik. Az emberek rendszerint a külső után ítélnék. Isten azonban másképp ítél.

Az itéli meg, amit az emberek nem látnak. Azért törekedjünk arra, hogy a bensőnkben legyünk gazdagok. A legnagyobb méltóság az, hogy valaki Istennek gyermeke lehet. Boldog vagyok, hogy Isten az én Atyám! Hallelujah!

Én hiszem, hogy el fog jönni az az idő, amikor azt fogunk mondani a világ, hogy a hívők voltak az okosak.

Legyünk hűek, kitartók mindenkor. Törekedjünk a teljes szentségre. Tudom, hogy nehéz, súlyos időket élünk, ezért van az, hogy még a hívők is gyakran elcsigázódnak. Mikor látjuk ezt a felfordult világot, akkor forduljunk Istenhez, mert Ő képes ettől is megszabadítani bennünket.

Tudjuk, hogy velünk van az Úr és Ő segít hordozni a keresztet.

Kedveseim! Amikor meglátjuk az Úr Jézust színről-színre, akkor boldogan fogunk arra gondolni, hogy érdemes volt Erette a keresztet hordozni. Boldogok leszünk, mikor fejünkön lesz a korona s kezünkben a pálma, a győzelmi jel. Ragaszkodjunk Hozzá. Hisz Ő megmondotta, hogy e világon nyomorúságunk lesz.

Ne engedjük magunkat a sátántól megméltelyezni, megcsalni. Hányan lettek már megcsalva általa, akik végül a kárhozatba kerültek. Azért vigyázzunk. A sátán megcsalja az embereket hamis ígéretekkel.

Az Úr Jézus ellenben őszintén beszél. Megmondja, hogy azoknak, akik Őt követik, nem lesz jó dolguk e földön, de boldogok lesznek az örök életben. Ott minden ki lesz pótolva. De itt is bőségesen érezzük szeretetét, kegyelmét és segítő kezének erejét.

Az Úr Jézus őszintén feltárja az Őt követőkre várakozó sorsot. A sátán ellenben szép jövővel, csal-

AZ ÉLET MEZEJÉN

Mióta Jézus báránya lettem,
Örömben töltöm rövid napjaim;
Vigan vagyok a pázsitos kertben,
Békén nyugszom Uram karjain.
Ó árnyék nékem hő napsütésben,
Védett menhelyem csapzó viharban;
Itt pihenek meg a csendes esten,
Elszenderülve háládlombban.

Farkas-had üvölt: bárány szív álél,
Harcot kezdeni ki merne velük?!
A bárány ma virgonc, holnap már nem él;
Ellentmondani nincsen erejük.
Pásztor lám nem fél, életét adja,
Élet-halálra küzd a juhokért;
Megmenti őket, bajban nem hagyja.
Krisztusunk meghalt minden lélekért!

Félelem elszállt, a juhnyáj elült...
Néma a környék, farkasok távol;
Hűs, selymes szellő édes érzést szült,

Mikor beszélt az égi hazáról,
Hol színről—színre látjuk az Istent,
Hal'juk angyalok büvös énekét:
Aki Nevéért eltűrte mindent,
Csókolkák egykor átszeggett kezét.

Izzik az égbolt, pirkad a reggel,
Zsoltárt énekel megváltott sereg.
Tegnap szenvedtet? Hagyjad, feledd el!
Urad új napot cserél be neked.
Oszlik nyomorod, könnyebb keresztet,
Lelked szárnyalóbb, mint égi madár;
Dicséred Akotód, szeresd Mestered,
Nyersz vígaszt, erőt s virulsz. Siess már!

Régen volt, mikor szent lábával,
Jézus járt a sok ősi falut...
Gatleában, Szidon vidékén,
Samáriához is tartott az út...
Zivatarban, vad égi-háborún,
Tyúk hivatgatja kis fiacskáit,
Üzöt, kiverit, de most dicső Pásztor,
Szertefárva hívja báránykáit...

fa ígéretekkel hitegeti az embereket. Félrevezeti, megcsalja őket s végül a kárhozatba kerülnek. Azért vigyázzunk, legyünk óvatosak. Az Úr Jézus igaz s azért őszintén mond meg mindent. Ne törődjünk azzal, hogy a világ gyűlöl, megvet, lenéz, fontos az, hogy a Megváltó szeret. A világ kivetett magából, de Isten befogadott az Ő országába.

Kedves Testvérek! Törekedjünk arra, hogy mindenkor győzők legyünk. Mit gondoltok, lehetséges ez? Igen, mert a mi drága Megváltónk előttünk járt és példát mutatott arra, hogyan kell győzni. Ő szelídséggel, alázatossággal és Atyja iránt való engedelmisséggel nyerte meg a győzelmét. Ezt kell tennünk nekünk is.

Mivel lehet megjeszteni azt, akiben Jézus él? Semmivel. Az nem retten meg a szenvedéstől, nem fél a haláltól. Az Erete való szenvedés édes lesz, mert azzá teszi a szeretet. Amint az énekíró is mondja: *«A börtön is palota lesz, ha Jézussal együtt vagyok.»* En boldog vagyok, hogy Őt követem.

Az emberek gyakran fenyegetik meg a hívőket csupán azért, mert szeretik Istent. De ne féljetelek soha, Isten az Ővével van és küzd értetők. Csak legyünk hűek. Én örvezek az olyan hívőkben, akik hűek Istenhez.

Miért van az, hogy a hívők, — akik különben nem is ismerik egymást — ha találkoznak, boldogok? Azért, mert egy az Ő Megváltójuk, aki segít a keresztjüket hordozni. Egy az Ő Mesterük, aki védi, buzdítja, oltalmazza, boldogítja őket. A közös sors, a közös küzdelem, a közös cél összeforrasztja őket.

Kedveseim! Sohase ütközzetek meg azon, hogy gyűlöl a világ. Azért van ez, mert Isten igazá tett bennünket, az Ő Szerelmes Fiában. Bevallom nektek, hogy valami különös vágy kényszerít engem arra, hogy ezért a gyülekezetért sokat imádkozzak. Azért tesszém ezt, mert erre a gyülekezetre sokan néznek. S mivel ez így van, óhajtom, hogy Isten áldása mind nagyobb mértékben nyugodjék meg rajtatok. Imádkozzunk sokat egymásért. Tanuljuk meg ezt is az Úr Jézus Krisztustól. Ő nappal munkálkodott, éjjel pedig magányos helyre ment s ott imádkozott. Törekedjünk a teljes szentségre, hogy Isten annál inkább megáldhasson bennünket. Hogy jelek, csodák, testi-lelki gyógyulások, Szent Lélek kitöltések bizonyítsák azt, hogy velünk van az Úr.

Az Úr áldjon meg bennünket és segítsen, hogy mindenkor boldogok legyünk Benne, Ámen.

(Elhangzott a kispesti imaházban.)

Az Úr építi Jeruzsálemet

Zsoltár 147, 1—3.

«Hiszen Istenünkről énekelni jó!» Ezt mondják, de nemcsak mondják, hanem gyakorolják is azok, akik érzik az Ő jóságát és szeretetét. Róla zenének dicsőeneket, rebegnek hálaímaikat azok, akiknek szívét betölti az Ő csodálatos békessége, akik tudnak Igazságáról és bírják is azt. Őh azok tudják, hogy Istenünkről énekelni jó! Jó nekünk, hogy megismerjük Őt.

S mivel az Úr megvilágosította lelki szemünket, egészen új élelcéljaink vannak. Új, eddig soha nem ismert, felmagasztosult tartalommal töltötte meg életünket. Azóta jobban tudjuk értékelni az életet, sőt, azóta tudjuk igazán, hogy miért születünk, miért élünk. Azért, hogy Istent szeressük, Neki éljünk s Őt dicsérjük. Ez a boldog kiváltság lett a mi osztályrészünk. Örvendezhettünk. Előttünk már világos lett minden. Istenünk Igéje által világosan látunk. Alattal tudtuk meg, hogy Krisztus egy élő Krisztus s mint ilyen, ragyog fel a mi életünkben. Az Ige valósággá lett bennünk. Olyanokká lettünk, mint az örveendő gyermekek, akiket szülők megajándékoznak. Tudjuk, hogy a szülők rendszeren többet adnak gyermekeiknek, mint amennyit kérnek. Így járunk mi is. A mindennapi kenyereinket kértük csupán s kaptunk Elet kenyeret és Elet vizet. Nyugalmat kértünk s békességet adott. Még pedig olyant, aminőt ez a világ nem adhat, de el sem vehet tőlünk. Ezt a kincset nem találjuk meg sehol a világon. Ezt nyertük az Úr Jézus Krisztus által.

Ő megnyitotta előttünk a bölcsességnek igazi forrását, megismertük Általa a legnagyobb tudást. Mi ezt nem kértük, de Isten megadta. A mi Istenünk mindig többet ad, mint amennyit kérünk Tőle.

Az emberek rendszeren megcsodálják a bennünk végbement változást, átalakulást, de valahogy nem akarják elhinni, hogy ez csakis a Golgotához vezető úton történt meg velünk. S ugyanígy történhetik meg ez másokkal is. *«Hiszen Istenünkről énekelni jó.»* Valahányszor tessük ezt, mindányszor az Iránta való hála, szeretet és öröm akkordjai rezegnek lelkünkben.

Kedves Lélek! Boldog leszel, ha megismered Istent. Ha megtapasztalod, mily öröm Neki énekelni, Őt dicsérni.

A zsoltáriró Dávid ezt mondja: «Szeretem a Te parancsolataidat és tágas téren járok.» Mondhatom, hogy mióta az Urat szolgálom, körülbelül az ország nagy részét beutaztam, hogy gyönyörködjék ab-

ban a munkában, amit az Úr végez hazánkban. De hiszem — ha az Úr megtart — még messzebb földet is enged szemlélni az Úr. Így hát elég tágas térének járlok én is. De térjünk vissza. Alig hogy elszaporodtak az emberek a földön, máris a közös, a társas életet keresték. E célból építkeztek, városokat alapítottak. Így fejlődtek, haladtak. A bábéliek már olyan toronyt akartak építeni, amely az égig ér. De az Úr megzavarta őket. Nem azért, mintha fél volna a toronytól, hanem azért, mert nem jó úton haladtak az emberek.

A Szentírás sok nagy és népes városról emlékezik meg. A sok közül megemlítem Jeruzsálemet. Itt laktak Izráel népének nagyjai, bölcséi. Hatalmas palotái voltak s a várost erős kőfallal vették körül, hogy védekezni tudjanak az ellenséges támadások ellen. Amint tudjuk, Salamon is épített abban magának egy szép palotát a Jehovának pedig egy gyönyörű templomot. Ide zárándokolt a zsidó nép, hogy bemutassa áldozatát Istennek. A Jehova kedvesen fogadta áldozataikat és meg is áldotta népét. De a bűn megrontott mindent. Mert a bűn az, ami rossz, kecerivé, örömetelenné teszi az életet.

Csak nézzünk szét magunk körül. Látjuk a sok találmányt, a fizikai előhaladást. Mindenker az lenne a célja, hogy előbbre vigye az emberiséget a jóban, hogy jobbá, szebbé, örömteljesebbé tegye az életet. De nem úgy van. Inkább az történik, hogy minden külső fejlődéssel szemben romlik az erkölcs, satnyul, pusztul a benső ember.

Kedves Gyülekezet! Vegyétek tudomásul, hogy csak azok maradhatnak meg, akik félik az Istent. Így történt ez a szent városal Jeruzsálemmel is. Elkövetkezett az idő — amint ezt a Próféta megmondotta — amikor a pogányok is bementek a templomba, sőt lerombolták azt a várossal együtt. A népet — fiatalokat, időseket, gyermekeket, nőket egyaránt — fogságba vették.

Nehémiás idejében felépítették a várost s a templomot, de a pogány római hadak — mint azt az Úr Jézus megjövendölte — rombadöntötték. Az Úr Jézus Krisztus azonban egy másik Jeruzsálemről beszél. Ennek fundamentumát Ő maga rakta le. Ezt a várost a szeretet építi fel. Olyan várost tervezett az Úr, amelynek alkotója és építője az Isten. Eljött az Úr Jézus, hogy az Átyától a Reábízott munkát elvégezze. Dicsőség Istennek azért, hogy olyan erős ez a város, hogy az ellenség le nem rombolhatja! Abban a városban nagy és gyönyörűségecs dolgot vannak. Sok nyomorúság, szenvedés, fájdalom van ezen a földön, de a mennyei Jeruzsálemben csak öröm, boldogság és megelégedés van.

Ott minden arcon a békeség, a szeretet ragyog.

Sokan azt vélik, hogy oda bűn-teherrel is be lehet menni. Azt mondom azoknak, hogy tévednek. Csakis azok mehetnek be oda, akik a Golgothához vezető úton járnak. Ezt nem lehet elkerülni, vagy mással helyettesíteni. Hiába vagyunk vallásosan, gondosan nevelve, ha az Űdvözítő Vérében nem vagyunk megmósódva. A mi Urunk építi az új Jeruzsálemet: az emberek jönnek, hogy polgárjogot nyerjenek abban. Jönnek keletről, nyugatról, északról, délről egyaránt. Egyesek összetörve, fáradtan zörgetnek, de a szemükben vágy, tűz lobog, mert be akarnak menni Jeruzsálembe, meg akarják látni a Királyt, aki abban uralkodik. Amint mennek az úton egy hegyhez érnek, melyen keresztül van s ezen csúg az Úr Jézus Krisztus.

Éleekben átkarolja ezt a keresztet és lehull róluk minden teher. Attól fogva örömmel, vidáman mennek, mert vigasztalást, áldást akarnak venni Istentől. Akadnak olyanok is, akik szomorúan, kétkedően járnak. S egyszer csak találkoznak valakivel, aki megmutatja nekik az utat. Ez az út a felháza vezet. Ottan betölti őket Isten Szent Lelkével és akkor már új nyelven magasztalják, dicsőítik Jelkük Megváltóját. Így látják meg az új Jeruzsálemet, mert már benne is vannak. Bár olyan csodálatosan egyszerű értelemmel beszél erről a Szentírás, az emberek mégsem akarják ezt elhinni. Miért? Mert homályosak a lelki szemek. Mi boldogok vagyunk, mert elnyertük a Vigasztalót s ezért Igazság Ámen számunkra Istenünk szent Igéje.

Kedves Lélek! Jöjj Jeruzsálembe, mert itt találod meg az, amit keresel. Itt találod meg az Éleket a szent forrást. Kiáltás ahhoz, Aki megnyithatja lelki szemedet, hogy meglásd ezt a dicső várost és az oda vezető utat.

Ennek az életnek nincsen más célja és nem is lehet más, mint az, hogy megismerjük ezt a szent várost és törekedjünk ennek polgárai lenni.

Minden eltűnik, minden változik a földön, de a mennyei Jeruzsálem mindig dicsőségesebb, mindig magasztosabb lesz.

Kedves Gyülekezet! Isten mindenütt megtalálható, azonban nem mindenütt jelenti ki magát. Csakis ott jelenti ki magát, ahol elfogadják Őt.

Mikor tusakodunk, azt kérdezik: «Miért van ez?» Azért tesszük ezt, mert be akarunk menni Hozzá. A mennybe való behatolásnak csupán egy módja van: a zörgetés. Ez a mód nem tetszik az embereknek.

A földi Jeruzsálemben is csak szűk kapu vezet. A mennyei Jeruzsálemben vezető kapu is szűk.

s akik oda beakarnak jutni, jól le kell hajolniok, meg kell alázkodniok a porig. Ezért, azután fel-emel bennünket az Úr és ezt mondja: «En fiam vagy te. Szent Lelkessel töltöttem be szívedet.» Tudjátok, hogy szeret bennünket az Isten? Anyira, hogy Szent Fiát ajándékozta értünk.

Az emberek érdeklődnek, tapogatoznak, jobban mondva kíváncsiskodnak. Ezért gyakran kérdezik tőlünk: «Van maguknak valami iskolájuk is?»

«Van igen — feleljük — ez a Golgotha s leg-főbb tantárgy benne a szeretet.»

Vannak, akiknek Isten látomásokat ad, ezek az ovódások. S amint a lelkek növekednek a hitben, a kegyelemben, akként emelkednek ennek az iskolának az osztályaiban. Míg nem oda fejlődnek, amint azt Pál apostol olyan gyönyörűen írja: «Elek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.»

«Hát valami jóléti intézményük van e?» — kérdik. Pl. Kórház? «Van — feleljük — Ott minden beteg meggyógyul. Nincsen az a makacs, vagy idült betegség, amelyből ki ne gyógyúlna valaki. A főorvos Maga az Ur Jézus Krisztus. Ő mindent a legfinomabban és legtökéletesebben tud elvégezni. Sokan, nagyon sokan tudnak erről bizonyosságot tenni. Olyan súlyos betegek is meggyógyultak, akikről egyébként az emberek már teljesen lemondtak.»

Testvéreim! Az Úr mindnyájatokat hív az új Jeruzsálembe Jőjjetek. De ne csak a város szélén álljatok meg, hanem jőjjetek be annak a közepébe. Tudjátok, milyen gyönyörűségek vannak ott? Így ír ezekről az apostol: «...amelyeket szem nem látott, jül nem hallott...»

En már nem vágyom ebből a városból kimenni. Ezt keresték már hitbéli elődeink is. De nem találták. Mi pedig megtaláltuk. Nekünk Isten megépítette.

«Nincsen nekünk itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.» — írja Pál apostol. Ez az a város, amelynek dicsőséges uralkodója az Ur Jézus, mi pedig alattvalói vagyunk.

Tudom, ha feltennem a kérdést, ki akar a pokolba jutni? — senkisen jelentkezne. Pedig aki nem törekszik a mennybe, a pokolba fog jutni. Egyszerűen azért, mert középút nincs. A mennybe vezető út a szentség útja. Sziveinknek meg kell tisztulnia a Megváltó Vérében. Be kell vallanunk Előtte szívünknek minden titkát, noha Őt ezt mind-et tudja, ismeri. De Krisztus megkívánja, sőt egyenesen megköveteli tőlünk ezt a bűnbeismerést, ezt a magunkbaszállást. En már láttam egye-

seket könnyezni s így sóhajtani: «Szeretnék ehhez a néphez tartozni!» Öröm van a mennyben minden megtért bűnös felett. De nemcsak az angyalok örvendeznek ezen, hanem mi is. Örülünk, ha egy megmentett lelket látunk. Kedves Barátom! Ismét mondom jöjj. Az Üdvözítő hív és vár.

Adja az Úr, hogy sokan megismerjék Őt és elfogadják hívó szavát ez esti órában is. Hogy sokan zergjenek dicsősekeket megszabadulásuk felett érteit örömkömben ennek a dicső Királynak az Ur Jézus Krisztusnak.

GONDOLJUNK AZ ELMŰLÁSRA

*Csendes ősz estén mélyen elmélkedve,
Mulandóság órái jutnak eszembe.
A természet ölen növény- s állatvilág:
Az enyészetről szóló bús melódiák.*

*Bár merre is jórítóm tekintetemet,
Minden csak az elmúlásra figyelmeztet.
Levegőt átható, üdítő illatár.
Egy deresztő jagy és zut'n vége már.*

*Tavasszal jött madárka elment útjára.
Neki menni kell, soká nincs maradás.
Pedig nekünk kedves az ő éneklése.
Zord téltől menekül, új hazát keresve.*

*Mint a vándormadár, keressél meghelyet,
A zord, hideg téltől, mely igen rettegiet.
Isten szeret. Nyíjas szava még hívogat.
Jöjj el! Végte'én szeretetébe fogad.*

*Felebarátom, gondoldj az elmúlásra!
Földi életünk müló, mint a kis fűszálk:
Mert nincsen itt maradandó országulásunk,
Azért a jövőnhért küzdjünk és harcoljunk.*

*Olyan a földi életünk, mint a pára,
Amely eltűnik a légnék áramlatába.
Földi életünk vége enyészés s halál.
Testünkre a föld pora és a fereg vár.*

*De a lelkünk hol találja megállását?
A kárhozatban? Vagy a dicsőségben át?
Fontos kérdés. Gondolkozzunk csak jellelto.
Rajta múlik lelkünk kára s üdvözése.*

*Ne késsél'd, ne hallogasd megtérésedet.
Hiszen Jézusnál örök üdv vár tégedet.
Hideg téltől nála leled meghelyedet.
Boldog az a lélek, ki karjába siet!*

*Aki Jézusnak örök hűséget fogad,
S vele együtt jutja meg a vándorutat,
Nyeri győzők pálmáját és koronáját.
Az örök hazában Mestere jutalmát.*

P. E. Kiskőrös.

Missziói hírek

Imaházmegnyitás, konferenciák

Hajdúhadház. Legyen áldva az Isten szent Neve, aki meghallgatta imánkat, melyben hajlékot kértünk népe gyülekezésére, mivel az előbbi hely már nagyon kicsiny volt a tagok befogadására is, a meghallgatottünk eredményeként, Urunk szólt a meghallgatás szívekhez s ezek engedelmissége, valamint szorgos kezek Siont építő buzgalma nyomán a hajlék a december 10.-ére kitézített megnyitásra készen állott, ami nagy port vert fel az egész városban. Ellenségünk sem volt kétségbeesetten: igyekeztek megzavarni és örömtelenné tenni a nagyszabású sereglést. Részbén sikerült is neki, de csak részbén.

Dél előtt közösimával, bő könnyhalással, járultunk a könyörgések Meghallgatóhoz s próbálkoztunk a nyert áldásokért hálát mondani. De mielőtt a kezdő ima, ének után közös kérésünket vitük volna az Úr elé, megjelentek a hatóság közegei és alulírottak, mint a gyülekezet vezetőjét felszólították a gyülekezet elbocsátására, csupán anynyi időt nyertünk, hogy a rövid idővel azelőtt érkezett vendégeket (kb. negyvenen lehettek) szétosztottuk a helyi gyülekezet tagjai között.

Délután 3 órakor már ismét együtt voltunk és ünnepélyünk megkezdődött és Urunk oltalma alatt este 8 óra utánig szerencsésen le is folyt. A gyülekezet pásztorja Sámuel I. könyve 7. rész, 12. verse alapján hangoztatta ezen örökzengű bizonygatót, ami a gyülekezet nyert tapasztalatai után örömmel erősített meg. Karénekek, szavalatok, lelkes közönségek váltakozása közben Kalincskák Mihály testvér Mózes II. könyve, 36. rész 1—6, és 40. r. sz. 34—35 versei alapján; (a testvér már napokkal előbb megérkezett és nevével együtt résztvettek az előkészítő munkában is) utána Horváth Pál rákoskeresztúri testvér Nehémiás könyve 1. rész 4—6 és 4. rész, 14—15 versek nyomán; majd Bartha András helybeli diakónus Jeremiás könyve 7. rész, 1—3. versei alapján szólgáltak a gyülekezet építésére. Utóbbi beszámolt a gyülekezet küzdelmeiről és a mai napig nyert előhaladásáról is, kiemelve a hűségesek el nem maradó jutalmazását.

Váltakozó ifjúsági program után ismét ügyszeretéseket, illetve lélekemelő előadások hangzottak el. miközben a jelenlevő hallgatóság közül akadtak többen, akik elhatározták magukat Jézus követésére, amit felemelt kezekkel adtak tudomásunkra. Kérjük az Úrtól még sok imaházat és adjunk helyet Istennek szívünk hajlékában!

A konferencia. Nagy sajnálkozással észleltük, hogy az előadó prédikátorok közül csak néhányan jelentek meg, (valószínű az elég késői értesítés, nagy távolság és kemény hideg miatt) de, mert az érdeklődő vendégek szép számmal voltak jelen a környékből, a tanfoglásokat megtartottuk. December 11.-én délelőtt 9-től 10 óráig közösimá, utána több közönségen hangzott. Helyi gyülekezet vezetője, aki

egyben a debreceni körzet missziómunkása néhány szóval beszámolt eddig végzett teendői körül szerzett tapasztalatairól, s az útról, mely bár fáradtságos, szinte kimerítő, de gyönyörűsége a végtelenségig, minthogy járnai is akar rajta, míg csak bírja. Feladata nagy, ereje kevés, de Ura hatalmas. Az országos missziómunkás viszont nagyobbn területeiről: az egész Magyarhonban gyűjtött észrevételeiről számolt be, melyeket körülbelül így foglalhatunk össze: «Az utóbbi időben gyülekezeteink száma megkétszereződött. Sok helyen vannak zsinjas lelkek, de a munkás kevés, ezért imádkoznunk kell szüntelen.» Hallottunk még sok szép egyelmi műről: gyógyulásokról, Szentlélek keresztiségről, melyeket szabad volt látni és hallaniok.

Az első előadás a rákoskeresztúri gyülekezet vezetője tartotta az «*Üdvözítő kegyelemről*», (Filippi 2, 11—12) kiemelve a következőket: E kegyelem bár drága, de nekünk mégis ingyenes. Csakhogy, akik megnyerték, azoknak fel kell öltöznök a Galáciai lev. 5, 22-ben megírt újembert gyümölcseivel együtt. E világ számára meg kell halnunk.

Délután a «*Keresztényi életéről és Krisztus követéséről*» volt előadás. (Filippi 2, 5.) Ezeket figyelhetjük meg: «A keresztyéni életben első lépés a megtérés. (Luk. 3, 8—14) Meg kell tisztulni és lélekben újjászületni. (Péter II. 1, 3—4.) Isteni természet részesévé lenni. Hit. Jöcselekedet. (Néhány ezekből: Máté 25, 31—40; Csel. 4, 32—37; Filippi 2, 6.) Önmegtágadás. (Zsidók. 10, 6—7.) Önfeláldozás szeretetből. Legyetek tökéletesek. stb. Többek hozzászólása után beszélgetésünk befejeződött.

Az esti evangélizálás alkalmával fentiekben kívül Enyedi testvér szólt Jeremiás 7, 1—10 alapján. A jelenlevők tanítást kaptak a Vízitől és Szentlélektől való újjászületés fontosságáról.

Másnap december 12.-én a rendesen megtartott imaház és bevezetés után a «*Keresztyéni alapra helyezett családi élet*»-ről hallottunk tanításokat, a következő bibliai helyek alapján: Efézus 4, 24; 5, 22—23; Péter I. 3, 1—7; Timótheus I. 2, 8—10; Titus 2, 2—5. Fenti igékhez többen hozzászóltak, köztük az előző nap estéjén érkezett hőmérvészár-helyi Vida Bálint testvér is. Délután fényképfelvétel és több aprólékos kérdések megmagyaráztatásával telt el az időnk.

Este jövő evangélizálás volt a királyi csemegék sűrű változatában. De elővettük a nélkülözhetetlen Kenyeret és alulírott hirdette János 11, 25—26 alapján a Krisztusban élők hitének és feltámadásának bizonyosságát, de még többet: hallhatatlanságát a Jézus által. Fenti igéhez szólt még hozzá Kalincskák testvér, hangsúlyozva a felolvasott Ige valóságát: Vida Bálint testvér I. Korinthus 1, 18. alapján hirdette a megváltottak bizonyosságát a kereszt hatalmában. Sok örömben volt részünk ezen az estén is: a jelenlevők közül többen felemelték kezeiket azzal, hogy a drága Jézust fogják követni.

Imaházunk a 3 estén zsúfolásig megtelt. Több

ben kiszorultak a hely hiányában. Az érdeklődés azóta is tart, úgyhogy a helység sokszor szűknek bizonyul. Dicsőség éreite az Istennek, hogy ezekben a nyomorúságos napokban vannak sokan, akik felismerték a nyomorúság igazi okát: a bűnt és igyekeznek attól megszabadulni a golgothai kereszt tövében.

Uram adj nekünk sok ilyen napokat, hogy elköszülhessünk az örök Életre és bírásárai Amen.

Sárkány Ernő, Debrecen.

Bakonycsernye. *Imé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lókoznak az atyjait! Zsolt 133, 1.* Hogy ez az ige mily igaz és mily sok áldást rejtget magában, azt velem együtt érzik azok a kedves testvérek, akik közelebből és távolabbról letelepedtek a fent jelzett bakonyi kis falucskában, egy-két napra hallgatni a nagy Mester szavait.

Örömlüket nagy mértékben emelte az, hogy a régen látott harcos-társak néhány kivételével megjelentek. Munkás testvéreinken kívül a dunántúli gyülekezetekből mintegy 80 k. tv. zárandokolt e helyre vonaton, kerékpáron, kocsival, gyalog; nekik mi állott rendelkezésére.

E sorok írója bátorodom minden konferencián résztvevő testvérem nevében ezt mondani: «Megérte, hogy elmentem».

Rövid konferenciák jelentésünk a következő: 26-án d. e. 9–10-ig közösim, utána Bors Lajos tv. a Dunántúli misszió munkása kért áldást az egyesereglett Isten gyermekeire, majd rövid üdvözlő szavai után Siroki István tv. bizott meg a levelezéssel.

Előintézésre került néhány ügy a szervezet és a lelkieket illetőleg. Délelőtti együttlétünk 11 óra előtt befejezést nyert, mivel a bakonycsernyei gyűl. egyik férfi tagját, Gyuricsék M. tvt. az Úr a napokban haza hívta ama szebb hazába és temetésére kellett mennünk. A háznál a koporsót körülálló nagyszámú népek, és a községben keresztül énekelve a porhüvely sírba teteléndő bizottságot tehetünk az Élétől. Az Úr áldó, vígasztaló keze maradjon testvéreink hátramaradott özvegyén és családján az elhintett magvakon.

Délután ismét kezdetét vette beszélgetésünk amikor Bors L. és Tolnai G. testvérek munkaköre lett meghatározva, mit az érdekelt gyülekezetek értesítése végett a határozat alapján itt közlünk:

Bors Lajos tv. Veszprém v. m., Bakonycsernye, Csetény, Öskü, Várpalota, Bérhida, Zsent István, Súr, Réde és Bakonytamási községek;

Tolnai Gábor tv. Komárom, Esztergom, Győr és Sopron vármegyék alábbi helyein bizott meg az Evangélium hirdetésével, Úrvacsoraosztással, kereszteléssel és mindennemű gyülekezeti ügyek elintézésével: Felsőgalla, Ács, Sát, Szarkápuszta, Táp, Tápszentmiklós, Gyórság, Kísácsa, Ámos, Mórchida és Árpás.

Utána himnilyitó igehirdetések lettek feltárlva, éhes, szomjas és mélyre vágyó lelkiünk számára. Bevezetést a konferenciát vezető testvértől

halottunk. Beszédéből a megszentelődésre vonatkozólag ennyit: «Vannak egyes közösségek, melyeket a szervezeti szabály köt össze s így léteznek. Isten népét pedig a Szentlélek általi teljes megszentelődés.» Majd Becker Ádám tv. Efézus 1. 1–4. alapján fejtegette Isten előtti kedvességünk okát a teljes átadás és megszentelődés; és Krisztus földre jöttének okát, mely abban lett nyilvánvalóvá, hogy minden Őt követőt teljesen megszenteljen.

Közösének után Sárkány Z. tv. Filippi 2. 5. alapján szólt a hívők lelki állapotáról a megszentelődés tekintetében.

Este evangélizáló istentiszteletünk volt, amikor közös énekekben szavalat és prédikációk hallgatásában furdattuk szívünket. Fleisch J. tv. a szív átadásának fontosságáról tett bizottságot a szép számú hallgatóság előtt, hogy ez miért történt: azért, hogy «Jézus legyen benne Urrá». Sipos I. tv. tett bizottságot az eszesség útján való járásról.

Kalincsnák M. János I. lev. 3. 5. Az igaz Isten ismerete és az üdvbizonyosság kürtjén szólt a megtérletlen szívekhez.

27-én d. e. az előző napi indítványok zártkörű elintézése nyert az Úr jelenlétével befejezést.

D. u. a «Szeretet egybeszerkesztő hatalmá»-ról halottunk egy-két bizottságot, melyből örömmel vettünk mindannyian erőt, az Isten, egymás és felebarátaink szeretésére.

Délutáni összejövetelünk közös imával véget ért, mivel az ősi ellenség felemelte sarkát ellenünk, látva azt, hogy a hívők tábora hangos az imától és a Jézus Krisztus örök országaról szóló igehirdetésektől. Így hát az imaházban való örvendezésnek vége szakadt, kellett menni egy újabb összejöveteli helyre hatóságai közegek által kísérv a községházára hol örömmel mondtuk be neveinket, kilétünket főként örömmel test szerinti szegénységünket, de az ezt kiegyenlítő mennyei gazdagságunkat.

Majd kiki az övéhez térve áldotta az egek Urát a két napi együttlét áldásaiért és örömkért.

Isten és testvéreink iránti hálaból fontosnak látom megköszönni a dunántúli testvérek, főként a bakonycsernyei testvériség velünk gyakorolt őszinte áldozatkészégét, amiért szolgálták az Úr kicsinyeinek.

A boldog viszontlátásra Öskün!

(figyelő.)

Kiskőrös: Nagy örömnök volt f. év jan. 20-án amikor 17 fehérruhás egyén tett bizottságot arról, hogy meghaltak a bűnnek és feltámadtak egy új életre. Közöttük 6 férfi és 11 nő és 12 Szentlélek keresztelt van az összesből. Az alámerítés Kovács t.-éknél történt egy arra a célra készített kádban, jó meleg helyen jó meleg örmök között. Az alámerítést Bernhardt Gyula tv. végezte az énekkar zenéje közepette.

Turán István

Dunántúli hangok. Sok áldást élveztünk Urunk zászlaja alatt kiinn a harcmezőn f. évi január 10—30-ig. Első táborzásunk Ösküben volt, kissé hideg imaházban, de mennyei tüzzel hevített meleg szívek között, amikor hangzott az Ige: (János ev. 11, 25.) «En vagyok a feltámadás és az élet, aki hiszen En-bennem, ha meghal is él». Nagy boldogság: birni a bűnből való feltámadás által egy új életet, sőt az igazi élet Urát.

11-én Várpalotán át, az «apostolok utazásaként» vad, hólepte bakonyi hegyeken keresztültörve, testben fáradtan, de lélekben boldogan érkeztünk bakonycsenyeyi testvéreink körébe. Este az imaházban jöttünk össze, ahol egy kicsiny «kürtös» Esaiás 52, 1—4. alapján fujta: «Az Úr serkent, ébreszt szabadságra, erős és ékes öltözké elnyerésére. A port és bilincset, ami nem illik Sion harcosaihoz: rázd le.» A második estén a nyelv bűneiről tartott az Úr tanítást: «ne legyünk sokan» — úgymond — «mesterek, mivel súlyosabb ítéletünk léssen. Engedjünk a jó Vezetőnek.» A következő napokban Súr, Réde állomásokon keresztül (ezeken a helyeken adósak maradtunk), Tápra jutottunk, ahova a tápszentmiklósi barátok is átjöttek s akikkel kellemes estét töltöttünk el.

Hamarosan átmentünk Kisbácsára, ahol volt alkalom megismerkedni Tolnai Gábor testvéremmel, aki — akárcsak mi —, Urának egyik felvertezt katonája és a kánaáni kémkedés egyik hírszolgáltatója — a «Kaleb» nemzetiségéből. Delután az Úrnak Jeruzsálembe való dicsőséges bevonulásán el-mékedve tettük fel a kérdéseket: «A te szivedbe bevont-e már? Kérte-e erre? Hívjad, míg nincs késő...»

Este Vámosra mentünk át, az Úr által felfegyverezve, mert úgy hallottuk, hogy ott ellenség van meghúzódva. Kicsit tartottunk tőle, de Fővezérünk mennyei ködöt bocsátott közénk és az ellenfél közé, s így nem vettek minket észre. Boldogan szemléltém az üdvoszomjas és királyunk zászlaja alá vágyakozók seregét, akik nagy örömmel vártak reánk. Kedves barátaink igen szeretnek énekelni, de felhívtuk figyelmüket Máté 7, 7—8 szerint a királyi Város kapuján való zörgetés fontosságára. Mint Lót, meneküljünk mi is a veszedelem elől az «oltalom városába». Örült a lelkem, mikor láttam, hogy mennyire várják az Úr asztaláról lehellő morzsákat.

Uram, küldj sok munkásokat mindtöbb pásztorú meggyújtására!

Szövetségi és gyülekezeti ügyekben, minden levél, új szövetségi titkárunk, Tomi József testvér címére, Pestszentlőrinc, Rákóczi-út 14. alá küldendő.

Központi küldemények, Sebestyen István címére, Pestszentkereszt, Álmos-uca 62. alá irányítandók.

Reklamációk, ssegédszerkesztőnk címére, Kispeszt, Bocskai-u. 62. alá küldendők. Mindezekre szeretettel hívjuk fel testvéreink b. figyelmét.

Bizonyságtételek

Dicsőítem az Urat

mivel éreztem velem jóságos kezének munkáját! Nagy fejfájás gyötört: elmentem az orvoshoz vizsgálatra; de az nem tudta megállapítani a fájdalmi okát. En az Úr Jézust hívtam segítségül és Ő segített is rajtam, mert három nap mulva az orromon keresztül gennyes vér távozott el. Utána a fájdalom teljesen megszűnt. Legyen áldva az Úr, aki már sokszor meghallgatott és ebben az esetben is meggyógyított!

Henyecz András Szuhakálló.

Imameghallgatás

Hála szálljon a magasságban lakozó Istenhez. Aki megszánta a mi elveszett lelkünket és szent Fiában minden jót nekünk adott!

Az elmúlt év októberében hat éves kislányunk «torokgyík» betegségbe esett. Többen figyelmeztettek a betegség súlyos voltára és az orvoshoz küldtek vele. De én férjemmel együtt Jézushoz fordultam segítségért. Egy éjjel már arról tartottunk, hogy a gyermek megfullad; teljesen elkékvült. Buzgó könyörgésünkre ekkor felelt az Úr. A betegség megkönnyítette és hamarosan egészen eltávolította.

Következő hónapban rajtam volt a sor. Egy imaóra alkalmával hirtelen olyan rosszul lettem, hogy csupán ezen szavaimra emlékszem vissza: «Atyán: ne hagyj el». Egy kedves testvérnő egész éjjel mellettem volt, a többi testvérek is imádkoztak érettem, melyet Jézus meg is hallgatott, mivel 3 nap mulva újból teljes egészségnek örvendtem.

Mindezekért dicsőítem a drága Úr Jézust. E sorok olvasóinak figyelmét az Ő gyógyító és büntbocsátó kegyelmére hívom fel. Szeretettel,

Simon Lajosné, Szuhakálló.

VELEM AZ ÚR.

*Bár szememben könny csillan néha:
Lelkem virággal van tele,
Nem tép meg földi sors, a léha,
S gyors változás sodró szele.*

*Velem az Úr, keresztmem viszem.
Fénnyel ragyog arca jelém,
Szavát hallom, örööm, hiszem
S életem Neki adom én.*

*Karjára bízom magamat,
Futom pályámat gondatlan.
Égi kegyelme nyugalmat ad,
S utam gyümölcsele tele van.*

A tengeren

Alkony bitorában úszik kis hajóm... A tenger vize csendesen pihen medrében, mintha megunt volna már a szüntelen való háborgást és nyugodni készülne...

— Gyönyörű szép az est. A nap utolsó sugarai pirosra festik a kéklő eget... A szellő is alig rebben. A víz fodrán ezüstös gyöngyök játszanak, közben elősompolyog az esti árny. Csillagok millióinak készít másolatot, melyek sziporkázva fogadják a messze keletről érkező Holdat, hogy velük együtt fűrődjön meg a tenger fodros felületén...

Kis hajóm szeli a vizet... Vidáman fogom kezembem az evezőlápatot és elmeregek a körülöttem röpülő sirlálysapaton s meg-megdobbaq szívem, amikor egyik-másik szárnyával belecsep a tenger vizébe...

— Lelkem valamin elmereng... Alig veszem észre a mögöttem tornyosuló fekete felhőket. Csakhamar beborul az ég és a csillagok képe eltűnik a tenger fekete tükréről... Utólért a vihar: a tenger vize megmozdul, hullámaint haragosan egymásra dobálja. Dörög az ég, a villámok cikáznak s én a sötét éjszaka és tenger közepén egyedül vagyok!... Megrettenek: mi lesz velem, ha kis hajómat sziklához vágja a tomboló vihar? Nincs menekvés többé számomra!... Oh hát legalább egy kalózhajót pillanthatnék meg, mely megmentene...

A vihar tovább zúg. Hajócskám ide-oda dobálja a hullámok. Erőm fogyni kezd. Nehéz munka egymagam részére az orkánnal szemben evezni. Szegény ifjú-szívemet rémek kísérik... A tombolás csak nem szűnik: menekvés nincs. Egyszerre csak recsegést, ropogást hallok: hajócskám egy sziklához vágta a vihar. El vagyok veszve... Még néhány kétségbeesett kapkodó mozdulat a hajó roncsának egy része után és néhány «segítség» kiáltás a fekete éjszakába...

— De mi az?! Hirtelen egy mentőcsónak terem mellettem. Egy nyájas alak ül benne, aki kitarja kezét s így szól hozzám: «Jöjj gyermekem én megmentelek téged» — és ezzel csónakjába emel.

A vihar azonnal elállt.

A szelíd jöltevő levezsi rólam vizes, szakadozott ruhámát és helyette száraz, tiszta fehér ruhát ad reám. Kenyeret vesz elő, melyet örömmel fogyasztottam el, új erőt nyerve általa. Közben elbeszéli, hogy a tengeren járv, hallotta segítségkiáltásokat és megmentésemmel sietett... Alig tudok szóhoz jutni. Örülök azon, hogy megvagyok mentve. Végre összeszedve magamat így szólok a nyájas Idegenhez: «Ki vagy Uram, aki a zajló viharban életem megmentésére sietett? Ki vagy Uram, ó mond, hadd róhassam le érette szívem háláját!

— Hát nem ismersz? — kérdezi csodálkozva.

— Nem, — feleltem én. Ekkor megmutatta kezem és lábain a sebhelyeket s újból kérdezte:

— Hát még most sem ismersz?

— De igen Uram, most már ismerlek! — kiál-

tok fel zokogó szívvel s lábai elé hullva háfam elrebegetésére.

— Virradni kezd... Kis gondolám suhan tova a tengeren. Benne Jézus, a Kormányos. A hajnafi virradat szürkés fényében már látom a tulsó aranypartokat. Örömetel szívvel szemlélem a boldogság szigetét, hol egykor mint megmentett hajótörött köthetek ki.

Horváth József

KÖVESD A MEGMENTŐT!

*Ne stríj! Csak tekintis jövöd felé!
Vár rád a babér, szent égi hon.
Ne félj! A menny tiéd örökké!
Ott kötsz ki az arany partokon!
A vihar hadd dühöngjön tovább!
Te már léred a jobb hazát.
Feleled e rideg temetőt...
Kövésd a Megmentőt!*

*Siess! Hagyd el a posványt, a bünt,
Keressd a szepet, a krisztusit.
Látod? Jobb Önála, mint ott künt,
Szent Vére téged megigazit.
Sok—sok bünöd járó mult csupán,
A kegyelmi szent färdő után.
Jézus szólt: Lélek! ó halljad Ot!
Kövésd a Megmentőt!*

*Keress! Aki keres, az talál.
A zörgetőnek megnyitattik.
Boldog, kit készen ér a halál,
Az Urához, égbe ragadtatik.
Zörgess a kegyelem ajtaján!
Kiáltsd: ó Uram add meg már!
A Szentelket, a megszenteltöt!
Kövésd a Megmentőt!*

*Övé? Szíved Övé teljesen?!
Kebledben szeretet tüze ég?
Szolgálod-e Ot készségesen?
Tétlenkedsz? Szólj: mire vársz még?
Nézd mily gyorsan tűnnek az évek!
Rohansz neki az örök éjnek!
Ébredj! Lásd e komoly jövendöt.
Kövésd a Megmentőt!*

*Zokogj, ha büneid súlya nagy,
Szemed emeld a Golgothára.
Tán megátalkodott bünös vagy.
Mégis nagyobb a vétságod ára.
Most éled borongós éjjelén,
Arra kér az Isteni Völegény:
Hagyd el az ócsmányt, gyilkos fertöt!
Kövésd a Megmentőt!*

*Boldogságot csak Jézus adhat,
E világ csatja, ne hidd zavát!
Igaz céljához el, az juthat,
Ki hordja a krisztusi igát.
Itt nyomor ér, úgy tekintis elé.
Ismét közelb a jövö felé.
Kérj Istentöt! győzelmi eröt...
Kövésd a Megmentőt!*

Kérdések a Bibliából

Hol lakott és ki volt az a férfiú, akinek elsőszülött leánya «Jemima» volt?

«Immár» nevet hol említ a Szentírás?

Ki mondja ezt: «felém fordulva nyitva van»?

Valaki örömeiben ezt mondotta: «Szerencsére!»

Hol van megírva: «Feldúlva, széthányva, kifosztva»?

Es ez: «Járgass te ciprus, mert esik a cédrus»?

Kiről olvassuk a bibliában, hogy «a Beérsaba pusztájában bujdosék»?

Hol emlékezik meg a biblia esős időről?

«Annakáért vár titeket az Úr, hogy könyörüljön rajtatok»?

«A ti szótok hallattassék a magas helyeken»?

(Megfejtéseket nem közlünk)

KRISZTUS HIV.

— *Im én vagyok az út, igazság és élet,
Megjárdát bús ember hozzám hívlak téged.*

*Nálam megpihenhetsz, letörölöm könnyed,
Szavamra törti lelked új erőre éled.*

*Nem leszel elhagyott, bujdoskóló árva,
Bizalommal tekintsz az égi Atyádra.*

*Mul: gondját feledve szebb jövőbe nézel,
Kézét szorítsz te is erős égi kézzel.*

*Pályád én vezetem homokból sziklára,
Hitet adok, az lesz élted erős vára.*

*Jöhet vihar, árvíz, ál'sz miként szent Sion.
Boldog otthonod lesz Velem a lelkihon.*

*Jöjj, hát jöjj énhozzám, terheld, járadt télek!
Nálam nyugalom vár, békés örök élet.*

Felhívunk minden hívót, hogy vegye komolyan szívére az üldözött gyülekezetek sorsát és csatlakozzék szabadságért és áldásért imádkozó seregünkhöz. Minden hős első péntekjén láncimában kérjük Isten-től az áldást a magyarországi és az általános misszió munkára és nagyobb összejöveteli szabadságért esedezünk.

Ötthonuk részére szánt adományokat és Urvasorai gyűjtéseket, az Otthon gondnoka Varga József tv. címére Kispeszt, Bocskai-u. 62. alá szíveskedjenek az adakozók küldeni. A jökedvű adakozót szereti az Isten!

«A keresztyén élet ABC-je» igen hasznos könyv, mely sok bibliai tanításokat, főként keresztyéni és gyülekezeti életszabályokat tartalmaz. Ajánlhatjuk minden testvérünknek. Megrendelhető 30 fillérért Kmetty Ernőnél Budapest, VIII. Hunyadi-u. 32.

Szerkesztői üzenetek:

ISMETELTEN kérjük a külföldről bank útján a lap pénztárosa címén küldött összegek céljának megnevezését. A bank velünk sem a feladó nevét, vagy lakását, sem a pénz küldésének célját nem közölheti, így képtelenek voltunk az utóbbi időben Amerikából és Párizsból ilyenent érkezett küldeményi nyugtázni, mivel a feladók egy betűt sem írtak felőle.

Apró történetek

Aki másnak vermet ás...

Egy ember a szomszédját akarta tönkretenni. Ördögi számítással hároméves kislált rászoktatta a gyujtóval való játszásra. A kisgyermek azután, mikor a termés bent volt, fel is gyujtotta, nem a szomszédét, hanem az apját.

Minden rossztett egy kő, melyet feldobnak és ami a saját fejünkre hullik vissza.

Egy istenkáromló sorsa!

Hívó nővérem beszéltél, hogy szülőfalum egyik emberének miként mutatta meg Isten, hogy Ő él.

Munkája közben istentelensége folytán büszkén hangoztatta, hogy «mics Isten». Rövid idő múlva szerencsétlenség érte, mely oly súlyos következményeket hozott magával, hogy még az napon a kórházban kiszenvedett.

Nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ki az Ő létezését tagadja és imádságra méltó szent nevét hiába felveszi. Mózes II. 20. 7.

szágbán,

ahol most az igaz keresztyéneknek sokszor kell üldözöttetés szenvedniök, valakit megvádoltak azzal, hogy ő is a hívőkhöz tartozik, mire az illető így védekezett: «En káromkodom, iszom, dohányzom, holott tudjátok, hogy a hívők ezek egyikét sem cselekszik. A következtetés tehát ebből az, hogy én nem tartozom közéjük». A te életed szokásai vajjon mit bizonyítanak?

Az ítélet.

Még sokaknak emlékében él az a borzasztó eset, mely itt a mi falunk erdejében néhány évtizeddel ezelőtt történt.

Az erdőőr udvarában sudár, magas fának ágait nyesegette a napszámoslegény. Akik látták, mily ügyesen kúsziq ágról-ágra, biztatni kezdték: No még feljebb, feljebb! A fiú erre kérkedően kiáltott: Elérem már innen az Istenit is!

E pillanatban az ág letörött vele s ő az alatta levő sövénykarbóba úgy zuhant belé, hogy az kilökte a szívét. A hivalkodó beszédre ilyen gyorsan jött a szent Isten válasza.

Otthonunk

Amióta Isten segítségével e nemes intézmény megalakult, csodálatos módon visel gondot «kicsinyeiről» az árvák, özvegyek Atyja. Sőt ezáltal egyes bizonytalan mozgású keresztényeket elvitt a tett mezejére, mert vannak rövidlátó hívők, akik családi, vagy legfeljebb gyülekezeti életüknek és szükségének körén nem képesek túllátni. Még ez az intézmény van valamennyire szívfőkő, ha el nem feledkeznek róla. Kedves Testvérem! Tarts önvizsgálatot, hogy mennyiben engedtéi Urad indításának, amikor szívedhez szólt az elaggott lelkesítveireid gyámoltásáról? Vajjon engedtéi szavának csak egy esetben is?

Az «Otthon»-nak jelenleg 14 gondozottja van. De e ponton megállhatunk-e már? Nem ad az Úr nagyobb terhet szeretetünk kipróbálására. Valamint közösségünk tagjainak száma, úgy a szeretetotthon lakóinak száma is gyarapodni fog. És nem tudod, nem-e leszel lakója magad is, amikor munkád képtelenné lettél. Tehát mindenképpen érdeklődjél áll Isten akaratának engedve az Úr szegényeit gyámolítani. Természetbeni és egyéb adományok a következő pontos címre küldendők: Varga József, Kispeszt, Bocskay uccá 62.

Előfizetések

január hónap:

Káispeszt: Pílinvi Erzsébet, Stébel Zsuzsanna, Bajkai J., Lencse F., Círus M., Scherz J., Simkó J., 5.—5.—; C. P., Németh N., Bozlik J., Rauschán J.-né 2.50—2.50; *Budapest*: Balázs J., 2.50; *Pest-szerzetésbet*: Sebestény I., Radics P., Kertsó J., 5.—5.—, özv. Kukaveczi M.-né 3.—, Nyara J.-né 2.50; *Nagykátá*: Rádlí I. 2.50; László S. 1.25; *Üllő*: Jauer E.-né 1.25; *Pécel*: Márkus I. 2.50; *Pilis*: Du-hai J. 2.50; *Künszentmiklós*: Halasi L. 2.50; *Törökszentmiklós*: Bakos I. 2.50; *Kiskunmajsa*: Diny-ny L. (3 lap után) 7.50, Tapodi L. 2.90; *Tápió-szűly*: Nagy Illés 4.90; *Szuhakálló*: Simon L. 4.90; *Hódmezővásárhely*: Vida B. 2.—; *Pusztataskony*: Bazsella L. 2.40; *Gömörszöllős*: Paizs E. 5.—; *Béksík*: Olcsvári G., Illés F. 5.—5.—; *Tápiószent-márton*: Cédulás P.-né 2.50; *Kisbácsa*: Rajnák Gy. 2.50; *Bakonycsernye*: Szivete F.-né 2.50, Bajza J. 5.—, Kaviczi I. 2.—; *Alsózeleste*: Balázs D. 5.—; *Nagykőrös*: Kovács F. 2.—; *Almáskeresz-túr*: Vilut P., Spantenberger F. 5.—5.—, Steinbrun-ner I. (hátralékkal együtt) 10.—; *Hamburg*: Mer-licht N. 12.—; *Súr*: Kovács J. (3 lapra) 7.40; *Debrecen*: Kovács L., Kaszonyi I.-né 2.—2.—; *Ko-nyár*: Szöllősi F.-né 2.50; *Hajdúhadház*: Papp S., Enyedi J., Molnár B., Vajda J., 2.50—2.50, Molnár J. 3.50, Komor M. 2.—, Kovács L. 1.—; *Darány*: Kúsz I. 5.—; *Győráság*: Gulyás S. 2.50; *Jászáro-k-szállás*: Szikora M.-né 2.—; *Rive-Rouge*: Cippon S. 7.04; *Románia*: Pátrengan I. 6.— pengő.

Gvászjelentések

Miskolc. «Te pedig a te atyádhoz mégy nagy-békességgel és eltemetettel jó vénségben.» Mózes-I., 15. 15.

November 17-én temették el Molnár János-testvért; élete e földön 73 év volt, melyből hosszú időt, mint hívő töltött el B. községben.

Az utóbbi években örvendezett, a teljes vilá-gosság sugarait látva. Azok közül is sokan eljöt-tek temetésére, kikkel együtt nyert megtérést, soka-kat pedig a kíváncsiság hozott el a temetésre, mivel látni akartak egy «pünkösdistá» temetést. A János 11, 23—27 alapján hangoztatott igét, igazi komolysággal és megihletődéssel hallgatta a nép; sokak szívében vágy éledt fel elkészülni az Úrral való találkozássra. Mikorra a temetőbe értünk már sötétedett A csillagok és egy karbid lámpa fényé-nél énekelte az énekar: «Mint a szép csillagok mind—mind elmulnak...» «fűszálként az emberek is elhullnak, Egy megmarad: mit Jézusért tettél.»

«Ti azért legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az Embernek Fia.»

(egy jelenvoti)

Bakonycsernye: Nagyszámú résztvevő jelenlété-ben kísértük a temetőbe január 26-án Gyuricsek Mihály testvéreinket, akit az Úr rettenetes kínból vitt el a nyágodalom hónapja 57 éves korában. Mivel a bakonycsernyei konferencia első napjára esett a temetés, a jelenlévő vendégsereg csatlakozott a nagy táborhoz. A háznál Sárkány Zoltán tv. (Kaposvár) Zsoltár 89, 49 alapján szólt a hatalmas népség előtt az Isten örökélet adó kegyelméről. A temetőben Szűcs József tv. (Pestszerzetésbet) Jeremiás 22, 10. és Thess I. 4, 13. verseket felolvassa hirdette a Jézus nélküli élet veszedelmét és az abból való ki-menekedés fontosságát. Végül Kalincsak M. tv. Jób. 19, 25—26 alapján hirdette: «Tudom, az én Megváltóm él!» Az Úr vigasztalja meg a megszo-morodottakat. (Egy a hallgatók közül)

Figyelem! Az előfizetési árakat leszállítottuk!

ELŐFIZETÉSI ÁRAK

a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár 60 cent, Romániába 150 lei, Jugoszláviába 60 dinár, Csehországba 30 ck, Magyarországon 4 P.

Előfizetések, adományok az alábbi pontos cím-re küldendők: Varga József Kispeszt, Bocskay-u. 62. sz.

A levélben küldött pénz leginkább elveszik, ennél fogva az előfizetéseket és minden pénzt sziveskedjenek a kedves előfizetők postautalványon küldeni.

Felölös szerkesztő és kiadó: **Siroki István**
Segéd-szerkesztő: **Varga József**.
Kiadja az Isten Gyülekezetei Szövetsége Magyar-or-szágon, Kispeszt, Brandner Pál-u. 3.

Nyomatott: Faragó Imre könyvnyomdájában,
Kispeszt, Üllői-út 85. szám alatt.